

cis, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Henri Etienne), angående en påstand om annullation af Kommissionens afslag på sagsøgerens anmodning om aktindsigt i Gerhard Stracks personlige aktmappe, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden G. Bosco, dommerne R. Joliet og F. A. Schockweiler, generaladvokat M. Darmon og fuldmægtig B. Pastor som justitssekretær, den 7. oktober 1987 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1. *Sagsøgte frifindes.*
2. *Kommissionen betaler samtlige sagens omkostninger.*

Sag anlagt den 18. september 1987 af Sandoz Prodotti Farmaceutici SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag 277/87)

(87/C 290/08)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 18. september 1987 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Sandoz Prodotti Farmaceutici SpA, Milano, Italien, ved advokat Giorgio Bernini, Bologna, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 4, avenue Marie-Thérèse.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Principalt annulleres Kommissionens beslutning af 13. juli 1987 vedrørende en procedure i henhold til EØF-Traktatens artikel 85 (IV/31.741 — Sandoz) som følge af beslutningens retsstridige, ufyldstgørende begrundelse, og/eller beslutningen kendes uvirksom.
2. Som følge heraf statueres, at sagsøgeren ikke er pligtig at erlægge den af Kommissionen pålagte bøde på 800 000 ECU.
3. Subsidiært — såfremt Domstolen helt eller delvis stadfæster Kommissionens beslutning — nedsættes den bøde, der er pålagt sagsøgeren, til et af Domstolen skønsmæssigt fastsat beløb (under hensyn til de i stævningen angivne grunde og den omstændighed, at sagsøgerens adfærd udelukkende skyldes en forglemmelse, som igen beror på en række særlige forhold, der er nærmere forklaret i stævningen; sagsøgeren har ikke gjort sig skyldig i nogle konkurrencebegrænsninger, der kan påvirke handelen mellem medlemsstaterne; sagsøgeren har helt fra begyndelsen truffet foranstaltninger til at gennemføre de forholdsregler, Kommissionen har pålagt sagsøgeren eller opfordret denne til at træffe, og har under hele proceduren ved Kommissionen udvist den størst mulige beredvillighed

og samarbejdsvilje; bøden bør endvidere vurderes på baggrund af den virkning, som de varer, der udgør genstanden for den påtalte konkurrencefordrejning, har haft på markedet).

4. Under alle omstændigheder tilpligtes Kommissionen at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

- Manglende begrundelse. Kommissionen har gjort sig skyldig i en cirkulær slutning. Den har nemlig alene ud fra den omstændighed, at fakturaerne var forsynet med påtegningen: »må ikke eksporteres« sluttet, at der var indgået en aftale. På grundlag af denne formodning om, at der forelå en aftale — (hvis bestemmelser altså antages at indeholde en klausul om nævnte påtegning) — har Kommissionen videre draget den slutning, at der forelå en tilsidesættelse af traktatens artikel 85. En faktura har imidlertid udelukkende karakter af et regnskabsdokument, hvoraf hverken kan sluttes, at der består en hensigt til at indgå en aftale, eller at parterne efterfølgende har indgået en sådan aftale. Retsvirkningen af den i sagen omhandlede bebyrdende klausul er i øvrigt udtrykkeligt betinget af acceptantens dobbelte underskrift (jf. artikel 1341 i codice civile). — Kommissionen har selv erkendt, at der ikke findes nogen skriftlig aftale mellem Sandoz og selskabets kunder af mere generel karakter. Kommissionen har endvidere ikke været i stand til at godtgøre, at der skulle være indgået en mundtlig aftale eller foreligge en indbyrdes afstemt handlemåde, der kan betegnes som en samordnet praksis. — Da Kommissionen således ikke har kunnet godtgøre, at der er indgået en aftale, må den fremlægge bevis for, at påtegningen i sig selv har haft restriktive virkninger. Kommissionen har imidlertid ikke kunnet fremføre noget som helst til støtte for sin påstand om, at fakturapåtegningen »må ikke eksporteres« har haft konkurrencebegrænsende virkninger af betydning.
- Endelig står den pålagte bøde i åbenbart misforhold til sagsøgerens faktiske handlemåde, såvel ud fra dennes objektive som subjektive momenter.

Sag anlagt den 24. september 1987 af Oskar Schäflein mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag 284/87)

(87/C 290/09)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. september 1987 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Oskar Schäflein, via al Roccio 20, CH-6900 Massagno (Lugano) ved advokaterne Dr. Bernd Potthast, Dr. Hans-Josef Rüber og Albert Potthast, Komödienstraße 56-58, D-5000 Köln 1, og med valgt adresse hos advokat Ernest Arendt, 4, avenue Marie-Thérèse, 2132 Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Sagsøgtes lønafregninger for sagsøgeren for februar og marts 1987 erklæres for retsstridige og annulleres for så vidt, som der på disse blev anvendt en anden justeringskoefficient for den forfaldne pension end den for Schweiz gældende.
2. Det statueres, at sagsøgeren fra februar 1987 har krav på en pension, som justeringskoefficienten for Schweiz skal anvendes på.
3. Sagsøgte tilpligtes på ny at udfærdige sagsøgerens lønafregninger fra februar 1987 i overensstemmelse med Domstolens retsopfattelse og at udbetale det udregnede forskelsbeløb til sagsøgeren.
4. Sagsøgte tilpligtes at udbetale sagsøgeren 3 054,87 sfr. for januar 1987.
5. Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren gør krav på anvendelse af justeringskoefficienten for Schweiz, da han der har centrum for sine livsinteresser og dermed sin faktiske hovedbopæl. Det er udelukkende på grund af den schweiziske lovgivning om udlændinge, at han er tvunget til ikke at gøre brug af sin schweiziske bopæl i mere end 180 dage om året. Han har derfor formelt en hovedbopæl i Tyskland i sin brors hus, hvor han dog kun opholder sig under kortere eller længere besøg. I betragtning af justeringskoefficientens funktion kan artikel 3, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1679/85⁽¹⁾ ikke fortolkes således, at begrebet den bopæl, som den godtgørelsesberettigede kan dokumentere at have, skal være den bopæl, hvor han er tilmeldt folkeregisteret.

⁽¹⁾ EFT 1985, nr. L 162, s. 1.

Sag anlagt den 28. september 1987 af Michele Giubilini mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag 289/87)

(87/C 290/10)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. september 1987 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Michele Giubilini, via Lago 42, Besozzo, (Varese), ved advokat Angelo Ulgheri, Milano og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Roland Michel, 7, Côte d'Eich.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det statueres, at de kriterier, ansættelsesmyndigheden har anvendt ved afskedigelsen af sagsøgeren som hjælpeansat den 2. marts 1987 (sagsøgeren blev ansat den 3. marts 1986) er i strid med artiklerne 1-9 i den italienske lov nr. 230 af 18. april 1982, i strid med gældende lovgivning i de øvrige af Fællesskabets medlemsstater, og navnlig i strid med tjenestemandsvedtægtens bestemmelser for de øvrige ansatte, dvs. bestemmelserne vedrørende hjælpeansatte i artikel 3, 1. afsnit, artikel 51 og artikel 52, 3. afsnit, samt evt. andre relevante retsforskrifter. I nævnte periode har sagsøgeren uden afbrydelse vikarieret for en midlertidigt ansat (ansat på ubestemt tid), som af helbredsgrunde (strubekræft) ikke kunne udføre den vagttjeneste, han efterfølgende blev fritaget for med virkning fra den 29. august 1983 (før sagsøgeren var den pågældende i syv måneder blevet erstattet af kolleger, som udførte vagttjenesten på overarbejde (1 000 overarbejdstimer), tolv måneder af den hjælpeansatte hr. A. B. i henhold til to kontrakter, indgået på bestemt tid (fra den 21. marts 1984 til den 20. marts 1985) og i yderligere tolv måneder af den hjælpeansatte hr. R. C., ligeledes i henhold til to kontrakter, indgået på bestemt tid (fra den 13. marts 1985 til den 13. marts 1986).
2. Det statueres, at Kommissionens beslutning af 28. juli 1987, meddelt den 5. august 1987, er retsstridig; endvidere annulleres arbejdsaftalerne mellem parterne under hensyn til de for tjenesteforholdet fastsatte betingelser.
3. Som følge af det anførte tilkendes sagsøgeren følgende rettigheder:
 - a) ansættelse og løn som midlertidigt ansat fra den 3. marts 1986 eller fra et andet af Domstolen fastsat tidspunkt;
 - b) forlængelse af arbejdsaftalen;
 - c) erstatning gennem udbetaling af løn og andre ydelser for perioden fra den 2. marts 1987 indtil Fællesskaberne gennemfører den foranstaltning, der påhviler dem.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren kræver ikke ændringer i (de på bestemt tid indgåede) kontrakter af 27. februar og 26. september 1986, men fuldstændig annullation af kontrakterne, samt at Domstolen tager stilling til gyldigheden af beslutningen af 28. juli 1987 på grundlag af det af sagsøgeren anførte dels vedrørende hans formelle tjenesteforhold, dels vedrørende hans forpligtelser i betragtning af tjenesteforholdets ustabile karakter. Sagsøgeren påberåber sig i denne forbindelse såvel gældende EF-forskrifter som gældende ret i medlemsstaterne.